

שבת
שלום!

העלון מוקדש לע"ב
שמאל בן רחל ז"ל
יוסף בן מזל ז"ל

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

כח הסבל שלה גדול יותר

אם נשאל למי יש כח סבל גדול יותר לאשה או לאיש? התשובה המידית תהיה - לאיש! הוא שרירי יותר, חזק, קשוח, מחוספס וכמעט לא מתרגש, לעומת האשה שהיא רגשנית, נעלבת, נפגעת וממהרת לבכות. אבל האמת היא שהיפך הוא הנכון, כח הסבל של האשה גדול יותר משל האיש! למדנו שהקו השולט באשה הוא קו הרגש. לרגש יש תקווה וצפייה לזמנים טובים יותר, יש לה 'נשימה ארוכה'. היא רוחנית יותר, וקשה מאד לשבור דבר רוחני. לעומת זאת, השכל קר ומתייבש מהר, וממילא סף הסבל שלו נמוך יותר. אופייני מאד שהאיש יאמר משפט כמו: מה, כל החיים שלי אני אעשה את זה? ומיד אחר כך הוא ישבר. הגישה של האשה שונה לחלוטין, היא אומרת: אלו החיים, וכך צריך לעשות. בפניות טלפוניות רבות שאני מקבל בשנים האחרונות אני שומע על בעיות שלום בית קשות. בחלקן נשים מתארות את בעליהן כאדם אכזר. הן פורשות מסכת של התעללויות בכל התחומים כולל מעשים שליליים כלפי הילדים, ללא חרטה או נסיון כיוס. בסוף השיחה הן מסכמות ואומרות: ואם הוא היה משנה רק דבר אחד, או מראה לי סימן חרטה קטן... - הייתי סולחת לו. ואני חושב לעצמי... איזה כח סבל, איזו תקווה יש לנשים האלו, יותר מכל דבר שאפשר לדמיין.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

חודש אלול

חודש אלול הוא החודש שחותם את השנה. אמרו חז"ל: "הכל הולך אחרי החיתום" כלומר, "הפיניש" של השנה הוא זה שחותם את השנה. יותר מכך, החודש האחרון מתקן אחורה את כל הפגמים של השנה. נתעמק במילה "אלול". כשמשנה שלח את המרגלים לתור את ארץ כנען - נאמר בפסוק: "שָׁלַח לָהּ אֲנָשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן..." התרגום של "ויִתְּרוּ" הוא "ויִאֲלָלוּ". כלומר, 'אלול' הוא מלשון לתור, לחפש. כל בעל עסק עושה בסוף שנה מאזן כדי לדעת מהם הרווחים ומהם ההפסדים ובאיזו דרך אפשר לשפר את העסק. כל בעל מפעל עורך בסוף שנה מבדקים של איכות המוצרים שיצאו מהמפעל וחושב איך אפשר לשפר את המוצר לרווחת הקונים. כל יהודי הוא למעשה 'בעל עסק'. לנשוי יש אשה וילדים, הכנסות והוצאות... גם רווק או רווקה חווים במשך השנה עליות וירידות בכל מיני תחומים. מן הראוי שבסיומה של שנה נתיישב ונחשב מה עשינו טוב ומה לא, במה אפשר לשפר את התנהגותנו ומדותנו. בימים טרופים אלו, צו השעה הוא האחדות! ההיסטוריה הוכיחה שכאשר עם ישראל היה מאוחד שום אויב ומתנגם לא יכול לנו. האחדות מתחילה באבא, אמא, ילד. המעגל הקטן הזה בונה את המעגל הגדול של כלל עם ישראל. מה הגן על נח בתיבה? מעשי החסד שעשו נח ובניו עם בעלי החיים. נבדוק בשנה האחרונה, האם עשינו מספיק מעשי חסד בתוך הבית. חסד הוא הכח שמגן על כולנו ממי המבול הסובבים אותנו. דווקא בסיומה של שנה נשתדל יותר לפרגן אחד לשני, לעזור זה לזה ללא חשבונות. גם את הילדים היקרים נפעיל יותר בפעולות של נתינה וויתור. לדון לכף זכות את בן הזוג ולא להיות בקורת מידי. גם זהו צו השעה. ובזכות זה הקב"ה ידון את כולנו לכף זכות מדה כנגד מדה. ונחתם את השנה הזאת עם הודאה על העבר, ובקשה על העתיד. שבת שלום - אבנר קוואס.

הבעל פונה לאישתו: "אולי תפסיקי כבר להוריד לי את הביטחון העצמי בנהיגה!", אומרת האישה: "הפעם, לא אמרתי כלום"... אומר לה הגבר: "לא אמרת כלום, רק נכנסת עם קסדה לאוטו!"

בדיחה

פתגם השבוע

כשיש לאדם מחלוקות עם אנשים והוא מלמד עליהם זכות, על ידי זה נעלמות המחלוקות. (רבי נחמן מברסלב).

לא להרביץ - המשך משבוע שעבר

ובחלק של "העשה טוב", כדאי להרבות בסיפורים של מעשי חסד, התנהגות חברתית הולמת. לשנן עם הילדים שחזק וגיבור זה אותו אדם שלא מרביץ ולא פוגע, נלמד אותם שלהיות גדול זה להגן על האחים הקטנים ולדבר עליהם יפה.

זאת ועוד, עלינו ההורים והמחנכים להדגיש ולומר להם שאם הציקו לכם לא להחזיר אלא יש לפנות אל ההורה או המחנך ולומר לו על המכה או ההצקה.

ומצד שני אנחנו ההורים והמחנכים **חייבים** לטפל בכל

מקרה בצורה חזקה ומקיפה ולא לוותר, כך שהנפגע יראה שיש לו מי שיגן עליו. פעמים רבות קורה שהילדים אומרים - "אמרנו לאבא והוא לא עשה כלום... אמרנו למורה והיא לא עשתה דבר היא אמרה בעדינות - לא להרביץ..." כשהילדים רואים שאנו לא פועלים למניעת האלימות בלית בררה הם מגנים על עצמם ומרביצים בחזרה ואז מתפתחת אצלם מידת האכזריות.

הערה חשובה: כשהילד מקבל מכה מכיסא או משולחן או נפל על הריצפה לא צריך להרביץ לכיסא או לשולחן ולהראות לילד שאנו מחזירים לו... דבר זה מעורר בהם רגשי נקמה ואת זה הם יפנו כלפי אחיהם וחבריהם. הילד נפל - לומר לו: לא נורא, זה קורה... לנחם ולהרגיע.

סיפור לשבת

כאשר רבנו יוסף חיים עלה לביקור בארץ ישראל, התנה עם ראש השיירה המוסלמי שביום השבת תשבות השיירה כולה. הלה הסכים תמורת תשלום נכבד. שיירת הגמלים עשתה דרכה בדרך לא דרך, במדבר השומם והצחיח.

בהגיע ערב שבת החל רבנו לפרוק את המטלטלים מעל הגמל. מנהיג השיירה פנה אל הרב ונתן עליו בקולו: "מה, כלום מתכוננים אתם לעכב את השיירה בלב המדבר?" הלא המקום שורץ חיות רעות ושודדי דרכים, אתם מסכנים את חיי כולנו!" דבריו אמת היו, כפי שהתברר מאוחר יותר, אבל רבינו לא חת. הוא ענה שהשיירה רשאית להמשיך בדרכה. הוא ופמלייתו ישבתו כאן - ובצאת השבת יאיצו פעמיהם להשיגם.

ואכן, ראש השיירה פנה להאיץ בגמליו - אך הנה פלא והפלא: הגמלים מאנו למוש ממקומם, לא נעו ולא זעו...

לנוכח התעקשותם של הגמלים, הוכרחו הכל לחנות שם, בלב הישימון, אבל הערבים שחששו מהתנפלות שודדים התפזרו סביב, לחסות בצל ניקי הסלעים. רבנו ובני פמלייתו לא שתו ליבם לסכנה, לבשו בגדי שבת ועמדו לקבל את פני שבת המלכה במישורי המדבר. ממקום מסתורם עקבו נוסעי השיירה הנוכרים בתימהון ביהודים השרים כאילו מצויים הם בבית הכנסת. התפילה הסתיימה, רבינו קידש על היין והיסב עם בני פמלייתו לסעודת השבת, קולות השירה הדהדו ברחבי המדבר, והערבים רואים ושומעים. לפתע נחרדו: הם הבחינו בכנופיית שודדים שהגיחה מעבר להרים ושעטה לעבר היהודים. "הם אבודים!" חלפה במוחם המחשבה הנוראה. ואז ארע הפלא. השודדים התקרבו, ירדו מעל סוסיהם, והתקדמו לעבר היהודים. ולפתע נסוגו במהירות ובהלה. עלו על סוסיהם והתרחקו בדהרה... הערבים הנדהמים הגיחו ממחבואם, סיפרו לרבנו על נס ההצלה המופלא, נישקו בהערצה לשולי גלימתו ואמרו: "עתה ידענו כי אין כאלוקי היהודים!"

הרב אבנר קוואס שליט"א
אור יהודה

בנושא "שלום בית"

יום שני בשעה 21:00

כג' אלול | 26/9/16

בביהכנ"ס "יוסף חיים" רחוב יוסף חיים 10

